

²⁶Lásd, én ma áldást és átkot adok elétek. ²⁷Áldást, ha hallgattok Isteneteknek, az Úrnak parancsolataira, amelyeket ma megparancsolok nektek. ²⁸De átkot, ha nem hallgattok Isteneteknek, az Úrnak parancsolataira, és letértek arról az útról, amelyet ma megparancsolok nektek, és más isteneket követtek, akiket nem ismertek.

Kedves Testvéreim!

Mit ünnepünk ma? A legtöbb ember talán csodálkozva nézne ránk, ha január 1-én ezt a kérdést szegeznék nekik. Pedig nem biztos, hogy ők tudják jól. A mai nap evangéliuma csupán egyetlen mondat: *²⁷Amikor pedig eljött a nyolcadik nap, és körül kellett őt metélni, a Jézus nevet adták neki, ahogyan az angyal nevezte őt, mielőtt még anyja méhében megfogant.*

Jézust a születése utáni 8. napon a zsidók törvénye szerint körülmetélték. Miért? Azért, mert ez a sebészeti beavatkozás volt a jele Isten és Ábrahám szövetségének, annak a kölcsönös megállapodásnak, amelyben Isten azt mondta: nagy néppé teszlek és megáldalak, nagyvá teszem nevedet és áldás leszel, Ábrahám oldaláról pedig csupán annyi a vállalás, hogy hallgat Istenének útmutatására, ahogyan addig is tette. A körülmetéléssel erre a szövetségre, az Isten és Ábrahám utódaival kötött megállapodásra emlékeztek. A szövetségkötés része pedig az volt, hogy Isten új nevet adott Ábrahámnak. A különbség nem volt nagy: Abrámból Ábrahám. Jelentésében sem változott sok minden: nemzetségfőből, sok nép atyja, de a névadás ennél sokkal fontosabb volt, hiszen akitől a nevet kapta valaki, annak az uralma alatt állt. Abrámból Ábrahám, tehát azt jelentette, hogy a továbbiakban Ábrahám nem emberek, hanem egyedül Isten uralma alatt áll. Éppen ezért a zsidóságban a körülmetélkedéskor, tehát 8 napos korukban adtak nevet a fiúgyermeknek, ezzel is kifejezve azt, hogy Isten uralma alatt áll, az Istennel való szövetség részese, így arra hivatott, hogy áldást örököljön.

Amikor Jézust körülmetélik, akkor kapja tehát a nevét, azt a nevet, amelyet Mária az angyaltól hall: nevezd el Jézusnak... Jézus neve tehát valóban Istentől kapott név, ő valóban az Istené, és így nevének jelentése is különös jelentőséggel bír. A Jézus szó azt jelenti: szabadító.

Ma egyszerűen csak így mondanánk, hogy Jézus névnapja van, de ennél sokkal többről van itt szó. Egy új kezdetről, egy új lehetőségről, egy új szövetségről, amelyet Isten köt az emberrel. Ilyen értelemben persze lehet boldog új évet ünnepelni, ha ez az új valóban új.

Mai igénk azt is megmutatja, hogy miben áll ez az Istennel kötött szövetség. Tulajdonképpen nagyon egyszerű a dolog. Áldás vagy átok – válassz. *²⁶Lásd, én ma áldást és átkot adok elétek. ²⁷Áldást, ha hallgattok Isteneteknek, az Úrnak parancsolataira, amelyeket ma megparancsolok nektek. ²⁸De átkot, ha nem hallgattok Isteneteknek, az Úrnak parancsolataira, és letértek arról az útról, amelyet ma megparancsolok nektek, és más isteneket követtek, akiket nem ismertek.*

Évekkel ezelőtt, még kettesben Nikivel Tunéziába mentünk nyaralni. A szállodában lehetőség volt arra, hogy a nyaraláson belül egy két napos buszos kirándulásra is elmenjünk többek közt a Szahara homokdűnéihez. A buszon a magyar idegenvezető elmondta, miket fogunk látni, és hogy nagyon jó két nap lesz ez, valamint tájékoztatta a csoportot, hogy a tunéziai idegenforgalmi hivatal az ilyen jellegű kirándulások programját előre kiadja, tehát nem lehet akárhová és akármikor menni. Erre turisták védelme miatt van szükség, mert ezeken az útvonalakon tudják a biztonságunkat garantálni. Tartani kell tehát az ütemtervet, vagy vállalni a felelősséget. Mindjárt az első megállónál kiderült, hogy nem érdemes feszegetni a határokat. Éppen 60 perc állt rendelkezésre, hogy megtekintsünk egy amfiteátrumot. Az idegenvezető figyelmeztetett a leszálláskor: 60 perc múlva a busz elindul. Egy óra múlva a többség ott volt, de egy útitársunk még nem érkezett meg. A busz pedig elindult. Rohant utánunk, és a parkolóból kivezető útkereszteződésben még fel tudott szállni. Az idegenvezető elmondta: nem lehet várni, mert ha ezt tesszük, akkor az egész csoportot megbüntetik, és visszafordítják a buszt, sőt a teljes nyaralás is veszélybe kerülhet. Akik betartottuk a szabályokat, ahogy az idegenvezető is mondta nagyon jól éreztük magunkat, a program profi módon össze volt állítva, és bár volt olyan hely, ahol szívesen időztünk volna, de megértettük végül is mindenki megértette, hogy nekünk lesz jobb, ha a kijelölt úton járunk.

Említettem Istennek Ábrahámmal kötött szövetségét. A Biblián ószövetségi részéből még össze tudnánk szedni néhány ilyen Isten és ember/ek közötti szövetségkötési leírást. Akkor ez nem egy szövetség? De, igazából mindegyik, sőt még az Újszövetség is ugyanaz az Isten és ember közötti megállapodás, amelyet Isten megkötött Nóéval, Ábrahámmal, Jákóbbal, a zsidó néppel, és amely szövetséget újra és újra megerősített. A szerződés nem változott meg, a lényeg még mindig, még ma is az, amelyet mai alapigénkben is olvashattunk: *²⁶Lásd, én ma áldást és átkot adok elétek. ²⁷Áldást, ha hallgattok Isteneteknek,*

az Úrnak parancsolataira, amelyeket ma megparancsolok nektek.²⁸ De átkot, ha nem hallgattok Isteneteknek, az Úrnak parancsolataira, és letértek arról az útról, amelyet ma megparancsolok nektek, és más isteneket követtek, akiket nem ismertek.

Sokszor találkozom szülőkkel, akik azt mondják, hogy a gyereket nem keresztelik meg, nem íratják be hittanra, mert nem szeretnék őket bekorlátozni, majd ha nagyok lesznek választanak. El szoktam mondani, hogy választani abból lehet, amit ismerünk. Ezért ismerje meg az a gyerek a Bibliát, mert akkor tud helyesen dönteni.

A zsidó nép, amikor Isten a Sínai-hegynél megkötötte velük a szövetséget, akkor nem üres ígéreteket követve mondott igent Istenre. Látták azokat a csodákat, amelyeket velük tett, látták, hogyan szabadította őket meg a kor leghatalmasabbnak hitt és legfélelmetesebb uralkodójától, a magára istenként tekintő fáraó kezéből. Látták, hogy milyen hatalmas, erős, és csodálatos Istenük van. Erre mondtak igent. Mai alapigénk már a pusztai vándorlás végéről hangzik, és ha az előzményekből csak egy rövid részt hozzáolvasok, itt is világossá válik, hogy az, hogy ²⁶*Lásd, én ma áldást és átkot adok elétek*, ez azt jelentette, hogy megtapasztalták már azt, hogy ha Istennel vannak, akkor áldás, ha ellene, akkor átok a részük.

Ti már ismeritek, hogy mit tett veletek a pusztában, míg el nem érkeztetek erre a helyre; Ti a saját szemetekkel láttátok az Úrnak valamennyi nagy tettét, amelyet véghezvitt.

Isten megmutatja magát, és szeretné ma is megmutatni magát, szeretné neked is megmutatni magát.

Isten új szövetséget kötött az emberrel. A régi alapjain, tehát ugyanígy áldás vagy átok a vele vagy nélküle jutalma illetve büntetése. A változás csupán abban van, hogy ő teljesen és tökéletesen megmutatta magát. Jézus Krisztusban eljött ebbe a világba. Nem csupán a cselekedeteiben, nem csupán egy nép fogságból való kiszabadulásában, vagy a pusztában való jól tartásukban látható meg az Isten, hanem egyszülött fiában.

Ha Jézus Krisztusra nézünk, ha ő van előttünk, akkor a részünk az áldás. Az áldás, ami azt jelenti, hogy Isten ott lesz minden élethelyzetünkben. Ott lesz akkor is, amikor nehéz terheket kell cipelnünk – és itt nem szekrényre gondolok. Ott lesz akkor, amikor úgy érezzük, hogy minden és mindenki összeesküdött ellenünk, ott lesz a bánatunkban, de ott lesz az örömünkben, a boldog pillanatokban. Egyáltalán, ott lesz a hétköznapjainkban. Ettől nem csupán új évünk lesz, hanem új életünk, és minden napunk egy-egy új kezdet. Mert új nevet kapunk. A keresztségünkben, amikor Isten azt mondja ránk: ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy – új nevet kapunk, tőle kapjuk a nevünket, hiszen Krisztus követőkké, azaz keresztyénekké válunk.

De hogyan láthatjuk meg ezt az utat. Minden új évben elmondom, de nekem sem árt az ismétlés, hogy az áldás útjának megtalálásában csak az segít, ha kezünkbe vesszük az iránytűt. Isten ígéje, az olvasott és hallgatott ige az az útmutató, amely ott tartja lábunkat a helyes ösvényen, az áldás útján. Napi 1% azaz 14 perc nem sok idő. Ennyivel már el lehet indulni. De persze minél több időt töltünk Vele, annál inkább tisztul a kép, annál világosabban látjuk az Ő áldásait.

Induljunk el az ő útján, és figyeljünk az Ő útmutatásaira, hiszen azért adja őket, hogy utunk minél boldogabb, áldottabb lehessen. Így lehet valóban boldog az új évünk.